

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobce: Ing. P. B.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Ing. Petrem Rosenkranzem, daňovým poradcem, se sídlem 5. května 213, Bílina, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2013, č. j. 12058/13/5000-14501-708892,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 5. 2013, č. j. 12058/13/5000-14501-708892, jímž žalovaný k odvolání žalobce změnil rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „finanční úřad“) ze dne 30. 10. 2009, č. j. 220130/09/214040506724. Tímto rozhodnutím finanční úřad vyslovil, že žalobce níže uvedenými jednáními porušil povinnost stanovenou v § 3 a § 4 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti a o změně zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o omezení plateb“), a proto mu podle § 6 odst. 3 téhož zákona uložil:

- I. pokutu 183.900 Kč za správní delikt podle § 6 odst. 1 zákona o omezení plateb, kterého se žalobce dopustil tím, že poskytl dne 31. 12. 2004 pět plateb v hotovosti v celkové výši 6.130.652,50 Kč jako vrácení záloh příjemci BETONSTAV TEPLICE, a. s., který platby potvrdil příjmovými pokladními doklady č. 488, 489, 490, 499 a 501,

pokutu 60.000 Kč za správní delikt podle § 6 odst. 1 zákona o omezení plateb, kterého se žalobce dopustil tím, že poskytl dne 26. 4. 2005 platbu v hotovosti ve výši 2.000.000 Kč jako vrácení zálohy příjemci BETONSTAV TEPLICE, a. s., který platbu potvrdil příjmovým pokladním dokladem č. 118,

pokutu 100.200 Kč za správní delikt podle § 6 odst. 1 zákona o omezení plateb, kterého se žalobce dopustil tím, že poskytl dne 13. 5. 2005 platbu v hotovosti ve výši 3.340.000 Kč jako vrácení zálohy příjemci BETONSTAV TEPLICE, a. s., který platbu potvrdil příjmovým pokladním dokladem č. 145,

pokutu 35.700 Kč za správní delikt podle § 6 odst. 1 zákona o omezení plateb, kterého se žalobce dopustil tím, že poskytl dne 16. 6. 2005 platbu v hotovosti ve výši 1.190.000 Kč jako vrácení zálohy příjemci BETONSTAV TEPLICE, a. s., který platbu potvrdil příjmovým pokladním dokladem č. 209,

pokutu 49.600 Kč za správní delikt podle § 6 odst. 1 zákona o omezení plateb, kterého se žalobce dopustil tím, že poskytl dne 31. 8. 2005 platbu v hotovosti ve výši 1.653.249 Kč jako vrácení zálohy příjemci BETONSTAV TEPLICE, a. s., který platbu potvrdil příjmovým pokladním dokladem č. 306,

pokutu 37.100 Kč za správní delikt podle § 6 odst. 1 zákona o omezení plateb, kterého se žalobce dopustil tím, že poskytl dne 5. 9. 2005 platbu v hotovosti ve výši 1.238.000 Kč jako vrácení zálohy příjemci BETONSTAV TEPLICE, a. s., který platbu potvrdil příjmovým pokladním dokladem č. 310,

pokutu 39.000 Kč za správní delikt podle § 6 odst. 1 zákona o omezení plateb, kterého se žalobce dopustil tím, že poskytl dne 5. 10. 2005 platbu v hotovosti ve výši 1.300.000 Kč jako vrácení půjčky příjemci BETONSTAV TEPLICE, a. s., který platbu potvrdil příjmovým pokladním dokladem č. 367.

Finanční úřad dále ve výroku VIII. zastavil řízení o správním deliktu žalobce, který spočíval v poskytnutí platby v hotovosti ve výši 2.450.000 Kč příjemci BETONSTAV TEPLICE, a. s., dne 29. 4. 2005, neboť spáchání tohoto správního deliktu se nepodařilo prokázat. Výrokem IX. uložil finanční úřad žalobci povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč a ve výroku X. uvedl platební údaje. Žalovaný toto rozhodnutí finančního úřadu změnil tak, že částky uložených pokut snížil na polovinu, tedy na celkových 252.750 Kč, a ve zbytku rozhodnutí potvrdil. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné datum vyhotovení či datum podpisu rozhodnutí, ačkoli podle § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je datum vyhotovení rozhodnutí jednou z podstatných náležitostí rozhodnutí. Absence data přitom podle žalobce zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále žalobce upozornil na skutečnost, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí opakovaně odkazoval na účetnictví žalobce jako základní důkazní prostředek prokazující, že žalobce provedl platby v rozporu se zákonem o omezení plateb. Žalobce zdůraznil, že jej ani finanční úřad, ani žalovaný nevyzvali k předložení účetnictví a žalobce jim toto neposkytl. Žalovaný tudíž podle žalobce označil za základní důkazní prostředek něco (jednotlivé účetní záznamy a účetnictví žalobce), co při svém rozhodování neměl a nemohl mít k dispozici, což žalobce považoval za nezákonný postup. Podle žalobce není z napadeného rozhodnutí, ani z rozhodnutí finančního úřadu seznatelné, co vedlo finanční úřad k uložení pokuty právě ve výši 505.500 Kč a z jakého důvodu žalovaný

uložil pokutu 252.750 Kč. Žalobce připomněl, že zákon o omezení plateb ve znění, podle kterého postupoval finanční úřad, neobsahoval algoritmus výpočtu výše pokuty. Stanovení sankce musí být podle žalobce výsledkem správní úvahy, která musí být přezkoumatelná, aby byla vyloučena libovůle správního orgánu. Žalobce uzavřel, že mu není známa konkrétní správní úvaha vedoucí k určení výše pokuty, a pokud absentuje i ve správním spisu, je podle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na spisový materiál a obsah napadeného rozhodnutí a k věci uvedl, že napadené rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti a je přezkoumatelné. Datum vypravení (vydání) rozhodnutí je podle žalovaného uvedeno na straně 7 pod rozdělovníkem a celé rozhodnutí je opatřeno elektronickým podpisem s datem 6. 5. 2013. Žalovaný vysvětlil, že základní důkazní prostředek, tj. jednotlivé účetní záznamy prokazující porušení zákona o omezení plateb, získal finanční úřad při své činnosti v rámci správy daní, konkrétně při daňové kontrole u společnosti BETONSTAV TEPLICE, a. s. Žalovaný podotkl, že porušení předmětného zákona se dopouští nejen ten, kdo provádí nadlimitní platbu, ale také ten, kdo ji přijímá. Vzhledem k tomu, že na účetních dokladech figuroval žalobce jako druhá strana (příjemce nebo poskytovatel platby), byl účastníkem peněžního vztahu, a proto jsou předmětné doklady také účetním záznamem žalobce a spadají do jeho účetnictví. Žalovaný zdůraznil, že žalobce v průběhu celého řízení nikdy nezpochybnil pravost dokladů, ani nenamítal, že by doklady, které měl finanční úřad k dispozici, byly v rozporu s účetními doklady žalobce. Žalobce nevyužil ani možnosti se k těmto podkladům vyjádřit. K výši pokuty žalovaný uvedl, že nejprve zhodnotil postup finančního úřadu, který zohlednil celkovou výši nadlimitní hotovostní platby s přihlédnutím k míře překročení zákonného limitu. Žalovaný poté s ohledem na důvody svědčící ve prospěch žalobce snížil uloženou pokutu na polovinu. Přihlédl k tomu, že k sankcionovaným jednáním došlo v prvním a druhém roce účinnosti zákona o omezení plateb, kdy povinnost provádět platby nad 15.000 EUR bezhotovostně ještě nebyla dostatečně zakotvena v právním vědomí. Žalovaný souhlasil se žalobcem, že předmětný zákon neobsahoval algoritmus pro výpočet výše pokuty, nicméně vzhledem k prokázanému skutkovému stavu, ke smyslu a účelu zákona a k celkové výši překročení zákonného limitu byla podle žalovaného již výše pokuty stanovená finančním úřadem v souladu se zákonem. Žalovaný pouze s přihlédnutím k polehčujícímu důvodu pokutu snížil a své úvahy řádně odůvodnil.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí odvolacího orgánu soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí

správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud podotýká, že rozsudkem ze dne 12. 11. 2012, č. j. 15 Af 44/2010 - 22, na základě žaloby žalobce pro vady řízení zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 16. 4. 2010, č. j. 4117/10-1500-505267, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí finančního úřadu ze dne 30. 10. 2009, a věc vrátil finančnímu ředitelství k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozhodnutí finančního ředitelství byla skutečnost, že se vůbec nezabývalo vyjádřením příjemce plateb, na které žalobce poukazoval v odvolání. Vázán právním názorem soudu, žalovaný jakožto právní nástupce finančního ředitelství vydal žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém již vyjádření příjemce plateb zohlednil. Tím žalovaný dostál požadavkům vyplývajícím ze závazného právního názoru soudu.

Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že z napadeného rozhodnutí, ani z rozhodnutí finančního úřadu není seznatelné, co vedlo finanční úřad k uložení pokuty právě ve výši 505.500 Kč a z jakého důvodu žalovaný uložil pokutu 252.750 Kč. Tomuto tvrzení soud nepřisvědčil. Z odůvodnění rozhodnutí finančního úřadu soud zjistil, že finanční úřad při určení výše pokut přihlédl k závažnosti správních deliktů, zejména ke způsobu jejich spáchání, následkům a okolnostem. Finanční úřad uvedl, že závažnost deliktů je snižována pouze tím, že předmětem podnikání žalobce nebylo provádění peněžních operací, zatímco neexistence důvodu k provádění plateb v hotovosti, riziko daňového úniku a opakovanost plateb závažnost deliktů zvyšují. Finanční úřad stanovil výši pokut jako 3 % z částky každé provedené platby po zaokrouhlení na celé stokoruny. Žalobce se tedy mylí, pokud tvrdí, že není zřejmé, co vedlo finanční úřad k uložení pokuty v celkové výši 505.500 Kč. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentaci finančního úřadu doplnil o další hlediska, konstatoval, že sankce není nepřiměřeně vysoká, nicméně shledal další důvod svědčící ve prospěch žalobce (spáchání deliktů v době nižšího právního povědomí o povinnostech podle zákona o omezení plateb), a proto snížil celkovou výši uložených pokut na polovinu, tj. na 252.750 Kč. Z uvedeného je podle názoru soudu zcela zřejmé, že oba správní orgány svá rozhodnutí přiměřeně odůvodnily, pokud jde o výši sankce. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí proto není důvodná.

Pro upřesnění právního rámce považuje soud za potřebné připomenout, že k porušení povinností stanovených zákonem o omezení plateb, za která byly žalobci uloženy pokuty, došlo v letech 2004 a 2005, a proto se na hmotněprávní posouzení věci použije zákon o omezení plateb v původním znění, tj. ve znění účinném do 18. 8. 2008. Jiná je situace ve vztahu k určení procesní normy, podle níž měly správní orgány v dané věci postupovat. Na řízení týkající se ukládání pokut za porušení povinnosti provádět platby přesahující zákonný

limit bezhotovostně se do dne 18. 8. 2008 vztahoval v souladu s tehdy platným ustanovením § 5 odst. 2 zákona o omezení plateb zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Ovšem od novely zákona o omezení plateb provedené zákonem č. 303/2008 Sb. se na předmětné řízení o uložení pokuty za porušení povinnosti provádět platby přesahující zákonem stanovený limit bezhotovostně vztahuje jako procesní norma správní řád. Pouze ke dni účinnosti zákona č. 303/2008 Sb. (tj. k 19. 8. 2008) nedokončená řízení se podle jeho čl. II. dokončí podle dosavadní právní úpravy. Vzhledem k tomu, že řízení v projednávané věci bylo zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení až dne 13. 5. 2009, vztahuje se na ně od počátku správní řád.

K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí neobsahuje datum vyhotovení či datum podpisu rozhodnutí, soud uvádí, že podle § 69 odst. 1 věty druhé správního řádu „*[p]ísemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.*“ Žalobci lze tedy přisvědčit v tom, že datum vyhotovení rozhodnutí představuje jednu ze zákonných náležitostí rozhodnutí. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že na originálu žalobou napadeného rozhodnutí je na straně 7, následující za stranou 6, která je ukončena otiskem razítka žalovaného, označením oprávněné úřední osoby a jejím podpisem, uveden rozdělovník a údaj *vypraveno dne (vydáno): 6. 5. 2013*. Při absenci výslovného uvedení data vyhotovení rozhodnutí lze mít podle soudu za to, že rozhodnutí bylo vyhotoveno a vydáno též den, tj. v daném případě dne 6. 5. 2013.

Ačkoli správní řád výslovně neuvádí, na jakém místě má být uvedeno datum vyhotovení rozhodnutí, soud zdůrazňuje, že toto datum by se mělo nacházet nad otiskem úředního razítka, označením oprávněné úřední osoby a jejím podpisem, které lze považovat za formální ukončení textu rozhodnutí. Soud rozhodně nepokládá za správné, pokud je datum vyhotovení uvedeno až na dalším listu následujícím po listu obsahujícím otisk úředního razítka, označení oprávněné úřední osoby a její podpis, neboť nelze vyloučit možnost, že účastník řízení obdrží stejnopis rozhodnutí ukončený stranou s razítkem a podpisem, tudíž bez data vyhotovení rozhodnutí. Taková situace mohla nastat i v projednávané věci.

Podle názoru soudu je absence data vyhotovení rozhodnutí na stejnopisu doručeném účastníku řízení nepochybně vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, které by se měly správní orgány vyvarovat. Tato vada však rozhodně nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí a za situace, kdy je datum uvedeno na originálu napadeného rozhodnutí, nemá tato vada ani vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí a nezakládá důvod pro jeho zrušení. K podobnému závěru dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 - 82, dostupném na www.nssoud.cz.

Soud proto neshledal v absenci data vyhotovení rozhodnutí na stejnopisu rozhodnutí doručeném žalobci důvod pro zrušení tohoto rozhodnutí. K tvrzení žalovaného, že celé rozhodnutí je opatřeno elektronickým podpisem s datem 6. 5. 2013, soud podotýká, že ve správním spisu je založen pouze originál napadeného rozhodnutí opatřený otiskem razítka žalovaného a fyzickým, nikoli elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby, což koresponduje se skutečností, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno v listinné podobě prostřednictvím držitele poštovní licence.

Žalobci lze přisvědčit, že správní orgány neměly při svém rozhodování k dispozici jeho účetnictví, a tudíž jednotlivé doklady, z nichž při rozhodování vycházely, neměly původ v účetnictví žalobce. Žalovaný proto pochybil, pokud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí na žalobcovo účetnictví odvolával. Pro posouzení závažnosti a dopadů tohoto pochybení mají ovšem zásadní význam následující skutečnosti. Z obsahu odůvodnění rozhodnutí žalovaného (zejména poslední odstavec na straně 2) soud zjistil, že jednotlivé skutky žalobce, spočívající v překročení zákonného limitu pro platbu v hotovosti, považoval žalovaný za prokázané na základě příjmových pokladních dokladů vystavených společností BETONSTAV TEPLICE, a. s., která byla příjemcem nadlimitních hotovostních plateb poskytnutých žalobcem. Z posledního odstavce na straně 5 napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že správní orgány měly k dispozici účetnictví společnosti BETONSTAV TEPLICE, a. s. Právě z tohoto účetnictví finanční úřad pořídil kopie příslušných příjmových pokladních dokladů, které tvoří součást správního spisu a které byly základní podkladem pro rozhodnutí a klíčovým důkazním prostředkem. Žalobce se proto mýlí, pokud vychází z toho, že podle žalovaného bylo základním důkazním prostředkem v projednávané věci jeho účetnictví.

Vzhledem k tomu, že vzájemné transakce dvou podnikatelských subjektů musí být podle § 6 odst. 1 a § 7 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, věrně zachyceny v účetnictví obou těchto subjektů, považuje soud za dostačující, že si správní orgány opatřily důkazní prostředky k prokázání spáchání správních deliktů žalobcem toliko z účetnictví společnosti BETONSTAV TEPLICE, a. s., aniž je současně porovnávaly s účetnictvím žalobce. Vycházeje z předpokladu, že oba tyto subjekty vedou své účetnictví v souladu se zmíněným zákonem, lze dospět k závěru, že účetnictví žalobce obsahuje účetní doklady, které plně odpovídají dokladům získaným z účetnictví jeho obchodního partnera, jež tvoří součást správního spisu. Ostatně žalobce v průběhu správního řízení ani v podané žalobě netvrdil, že by se podklady pro rozhodnutí, které správní orgány shromáždily, v čemkoli odlišovaly od jeho účetnictví. Soud dále zdůrazňuje, že žalobce byl přípisem finančního úřadu ze dne 14. 8. 2009, č. j. 172626/09/214932506624, vyzván k seznámení s podklady pro rozhodnutí, přičemž finanční úřad v tomto přípisu výslovně uvedl, že podklady pro rozhodnutí tvoří příjmové pokladní doklady č. 501, 489, 488, 499, 490, 118, 125, 145, 209, 306, 310 a 367. Současně poskytl žalobci lhůtu do 18. 9. 2009 k vyjádření se k těmto podkladům. Předmětný přípis byl žalobci doručen dne 7. 9. 2009. Žalobce tak měl možnost zjistit, na základě jakých účetních dokladů dospěly správní orgány k závěru o tom, že se výše popsaných správních deliktů dopustil, a případně poukázat na to, že tyto účetní doklady neodpovídají jeho účetnictví, což však neučinil.

Pokud za dané procesní situace žalovaný v napadeném rozhodnutí hovořil o žalobcově účetnictví namísto účetnictví společnosti BETONSTAV TEPLICE, a. s., jedná se o dílčí nepřesnost, jež podle názoru soudu nepředstavuje natolik zásadní vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na to, že finanční úřad poskytl žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a navíc přímo v příslušném přípisu vyjmenoval, z jakých podkladů bude při rozhodování vycházet, muselo být žalobci zřejmé, že tyto podklady nezískal z jeho účetnictví, nýbrž z účetnictví společnosti BETONSTAV TEPLICE, a. s. Vzhledem k tomu, že žalobce netvrdil, že by se obsah jeho účetnictví jakkoli odlišoval od podkladů, které měly správní orgány k dispozici, neshledal soud pochybení

žalovaného spočívající v odkazu na účetnictví žalobce dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že v průběhu správního řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobce provedl nadlimitní platby v hotovosti popsané ve výroku rozhodnutí finančního úřadu. Tím žalobce porušil ustanovení § 4 odst. 1 a 3 zákona o omezení plateb ve spojení s § 3 téhož zákona, a dopustil se tak správních deliktů podle § 6 odst. 1 a 4 zákona o omezení plateb.

Poté soud přistoupil k posouzení námitek zpochybňujících výši pokut. V této souvislosti soud podotýká, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36, publ. pod č. 2671/2012 Sb. NSS, www.nssoud.cz, „... *ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.*“

Žalobci lze přisvědčit, že zákon o omezení plateb neobsahoval algoritmus výpočtu výše pokuty. Finanční úřad si však stanovil algoritmus vlastní, když konkrétní výši pokuty určil jako 3 % z částky, kterou žalobce poskytl jako platbu v hotovosti v rozporu se zákonem o omezení plateb. V tomto postupu finančního úřadu, který následně potvrdil rovněž žalovaný, neshledává soud žádné prvky libovůle, ani překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení, ani zneužití tohoto institutu. Soud dále připomíná, že žalobce byl postižen celkem za sedm správních deliktů, přičemž za každý z nich mohl podle § 6 odst. 1 zákona o omezení plateb v hotovosti dostat pokutu až do výše 5.000.000 Kč, tj. celkem 35.000.000 Kč. Uložené pokuty v celkové výši 252.750 Kč (po snížení žalovaným) tak představují pouhých 0,7 % z maximální částky, která mohla být žalobci jako sankce uložena. Celková výše pokut tudíž podle názoru soudu není zjevně nepřiměřená skutkovým zjištěním správních orgánů. Správní orgány navíc výši pokuty řádně a podrobně odůvodnily. Na okraj soud dodává, že moderaci výše pokuty soudem ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. žalobce nepožadoval.

S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. června 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová